kohalikke esindajaid, haarab intsidendi lahendamise enda kätte ja saadab ka väeosasid hädaohustatud tsooni. Sellele vastab Jaapan vägede koondamisega ja esitab Nankingi valitsusele ultimaatumi vägede tagasitõmbumiseks. Nankingi valitsus vastab, et vägede tagasitõmbumine olgu mõlemapoolne ja evakueerib Lukoutšiao. Jaapanlased leiavad aga varsti, et Hiina vägede evakueerimine ei ole olnud küllaldane, okupeerivad 29. juulil Pekingi ja loovad seal kohe nende kaitse all seisva omavalitsuse. Sama sünnib Tientsinis, kuhu jaapanlased tungivad sisse pärast kõva pommitamist. 12. augustil langeb Nankou ja mööda raudteid tormavad Jaapani väeosad edasi nii kiiresti, et hiinlastel on raske organiseerida vastupanu.

Paralleelselt puhkevad võitlused Hiina ja Jaapani vahel ka Šanghai piirkonnas. Seal on sõjategevuse alguse põhjuseks Jaapani kahe mereväelase mahalaskmine hiinlaste poolt. Jaapanlased ütlevad, et tapetud olnud teel Jaapani peastaapi, hiinlased ütlevad jällegi, et tapetud on püüdnud tungida Hungjao Hiina aerodroomile. Pärast seda ei võta jaapanlastel kuigi palju aega 50 000 mehe maaletoimetamine ja tugeva pealetungi arendamine, millele hiinlased ei suuda vastu panna.

Nüüd heidavad jaapanlased juba ära ka vaeste kannatajate maski, üksteise järel ilmuvad ajakirjandusse teated ja põhjendused Hiina maa-alade vallutamise tarviduse kohta ja suurejoonelised operatsioonid pannakse korraga käiku mitmes suunas. Areneb mitu sõjateatrit. Põhjas areneb jaapanlaste pealetung piki Peking—Kalgan—Suijan—Patou raudteed. Selle operatsiooni eesmärk on Nõuk. Vene mõju all seisva Välis-Mongoolia ja Hiina lahutamine, et kõrvaldada hiinlaste abistamise võimalus Nõuk. Vene poolt. Lõuna poole läheb Pekingist jaapanlaste pealetung mööda kolme raudteeharu: Peking—Hankou, Tšöngting—

Eesti kroonika 1937, lk. 15